

Örömhír

A Tiszaiújvárosi Görög Katolikus Egyházközség Helyeleti kiadványa

Az igaz hit diádala

A Nagyböjt 1. vasárnapját az Igazhitűség (*orthodoxia*) ünnepeinek nevezzük, mert ezen a napon emlékezünk az ikonrombolás eretnoksége feletti győzelemre, amely 842-ben történt a Bizánci Birodalomban. Az Egyház e nap ünnepi énekeiben a szent ikonokat és az ikonok tisztelőit magasztalja. Számunkra ez egy csodálatos esemény: Isten Gondviselésének megnyilvánulása Krisztus Egyházában. Emlékezünk arra az ígéretre, amelyet Krisztus adott az Egyháznak és mindnyájunknak: „*Én veletek vagyok minden nap a világ végéig!*” (Mt. 28, 20). Az államhatalom ereje ellenére, amely minden történeti korszakban igyekszik az Egyházat arra kényszeríteni, hogy a hatalmon lévők direktívaival teljes összhangban éljen, a papság és a hívek jelentős részének szervilizmusa és megtévelyedése ellenére – Isten igazságának győzelmét látjuk. Életünk, Krisztus Egyházának léte Isten kezében van. De nagyon sok függ mitőlünk is, a mi életünkötől, attól is, hogy képe-

sek vagyunk-e megérteni a keresztény út mélységeit. Hálát adunk a Teremtőknek, hogy évről évre végigjárhatjuk a lelki újjáéledés és változás útját, hogy megélhetjük a bűnbánat édességét és Üdvözítőnk szeretetét.

Belépvén a szent böjt időszakába, emlékezzünk arra, hogy családunk, közösségünk, felebarátaink és a világ megjavítására irányuló törekvésünknek saját magunk megjavításával kell elkezdődnie. Mily nyomorultak vagyunk, amikor szavak hordalékával cseréljük fel az „*Én*” és a „*Te*” viszony mélységeit. Csak akkor vagyunk képesek elérni a lelki megújulást, szellemi megvilágosodást, csak akkor szabadulhatunk meg a lelkünket beborító sötétségtől, ha önmagunkban legyőzzük a hazugságot, bűnbánatot tartunk képmutatásunk miatt.

A böjt lehetőséget ad, hogy feltárjuk értelmünkben és szívünkben: milyen nyomorúságos helyzetben vagyunk. Ezáltal sokkal figyelmesebbé válunk szavaink iránt a felebarátainkkal kapcsolatban. Nagyon világosan

ráérezhetünk, hogy beszélgetéseink többsége: üres, barbár időtöltés, mert amikor felebarátainkkal beszélgetünk, akkor a valóságban alig-alig akarjuk meghallani beszélgetőtársunkat, nem törekszünk arra sem, hogy valóban meghalljanak minket is. Szavakat mondunk, de nem keressük egymást. Így is hallgatunk és így is olvasunk. Szenvedélyeink rabságában engedetlenek vagyunk Isten iránt és eltávolodunk Ötöle. De amikor eltávolodunk Istentől, ezáltal eltávolodunk egymástól is. Amikor magunkat mások fölé akarjuk helyezni – akkor elbukunk. Így válik lelkünk fokozatosan egyre zaklatottabbá, kaotikusabbá. A Nagyböjt lehetőséget ad nekünk, hogy Isten segítségével megszabaduljunk e szégyenteljes függéstől, szenvedélyeink rabságától, lehetőséget ad arra, hogy megszakítsuk bűnös állapotunk és cselekedeteink okozati láncolatát és valóban Isten szolgálivá válhassunk. A böjt földhözragadt emberi természetünk Isten felé törekvését, Isten felé irányultságot jelent. Az igaz hit legnagyobb győzelme az, hogy az evangéliumi példabeszéd tékozló fiújához hasonlóan emberi arcunkat mennyei Atyánk felé fordítjuk,

Aki feltárja nekünk végtelen irgalmát.

(Forrás: www.szimandron.hu)

Halottak szombatja

„*Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hallja szavam és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre.*” (Jn 5,24)

Az elhunyt hozzátartozóink iránti szeretet bennünket, a földön élőket, ilyenkor szent kötelességgel kötelez – imádkozni lelkük üdvéért: „*amikor elhunyt hozzátartozóinkért imádkozunk, akkor mi számukra az egyetlen lehetséges jót nyújtjuk, ami után szomjazik az ő lelkük – Isten irgalmát.*” A halottakról való gyakori megemlékezések mellett, az Egyház sajátos megemlékezéseket is elrendelt. Ezeket a közös megemlékezéseket halottak szombatjának nevezzük. Ilyenkor megemlékezünk a kezdetektől elhunyt minden keresztényről.

De miért is pont szombaton tesszük ezt és nem a hét valamelyik más napjára rendelte el ezt az Egyház?

Azért, mert a szombat, mint a nyugalom napja, a maga jelentőségénél fogva a legjobban alkalmas az imádságra – az el-

hunytak a szentek közösségében való megnyugvására.

Mindaz, aki reális segítséget kíván nyújtani a halottaknak, és kinyilvánítani az irántuk való szeretetét, azt a legjobban az ima által teheti meg, kiváltképp, az Isteni liturgiában való megemlékezések által. Amikor is, azok a részecskék, amelyek a proszforából ki lettek véve, élőkért és holtakért, az Úr Vérébe helyeztetnek a következő szavak kíséretében:

„Mosd le, Uram, szent Véreddel az itt megemlített szolgálid bűneit; Isten Szülőjének és minden szenteidnek közbenjárása által”.

Minden esztendőben az első ilyen szombat a Húshagyó hét szombatján van. Ilyenkor az Egyház megemlékezik minden, Ádám óta a napjainkig elhunyt-ról. Majd a Nagyböjt folyamán, ugyanígy tartunk közös megemlékezéseket a második, harmadik és a negyedik szombaton is. Ezekon a napokon az Egyház, állhatatos imára szólít fel bennünket a „a hitben elhunyt minden ember, szándékos és akaratlan vétkeinek bocsánatáért és a Szentekkel való megnyugosztalásáért”.

Az egyházi év többi, általános időszakában, a halottakról való megemlékezés mindennapos.

2012-ben halottak szombatja:

Február 11.

Március 3.

Március 10.

Március 17.

Május 26.

Ezekon a napokon a Szt. Liturgia 11:00-kor kezdődik.

(Forrás: <http://hodigitria.com>)

Húsvét előtti Lelkigyakorlat

2012. március 30-án (péntek) és március 31-én (szombat) 17:30 órai kezdettel (Sajószögeden szombaton 16 órakor).

Vezeti: Ft. Szabó Roland atya, bekecsi paróchus. A Szent Liturgiák alatt gyónási lehetőséget biztosítunk. Mindenkit szeretettel várunk!

„Dicsőséged templomában lévő...”

Az istentiszteleteinkre látogatók általában döbbenet szökták emlegetni szertartások hosszát. Ezzel kapcsolatban így ír Vasziliosz atya, az Ivíron monostor (Áthosz) apátja: „Egyszer egy zarándok érkezett a monostorba, és bejött az istentiszteletre, amely jó néhány órán keresztül tartott. Egy idő múlva azt mondja nekem: „nem bírom, ki kell mennem, képtelen vagyok tétlenül üldögni. Muszáj valamit csinálnom, elvégre aktív, életerős ember vagyok.”

Azt hiszem, értettem a problémáját, akkor mégsem tudtam megfelelő válasszal szolgálni a számára. Este azután eszembe ötlött a válasz. „Nézze csak meg – mondtam neki másnap –, mit csinál a szerzetes az istentiszteleten! Abszolúte semmit. Bemegy, keresztet vet, beül a stallumba, imádkozik, énekel, beszélget. Úgy tartjuk, mindez semmiség. De vajon mit csinál a csecsemő az anyaméhben? Semmit, mivelhogy jó helyen van, éppen úgy, ahogy a liturgián szerzetes is az Anyaszentegyház méhében van, természetes közegében, állandó növekedésben. S ami számít éppen csak annyi, hogy ott van. Hogy jelen lehet és az Élet ott lehet benne.”

A. Sz. Puskin: Imádság

Jámbor asszonyok és szerzetesek, hogy áldva,
Szárnyalhasson szívük egy tisztultabb hazába,
S a föld harcaiban szilárdak legyenek
Szerkesztettek imát, meghatót, eleget.
De nekem egyszerű igazságában egy se
Oly szép, mint amit a nagyböjti ünnepekre
Olvas fel a pap a gyülekezet előtt.

Ez a leggyakoribb imám: csodás erő!

Kapok tőle s vigaszt, javítót, boldogítót:

„Ne ereszd rám, Uram, a háromfejű Kígyót,

Vagyis a zsarnokság leskelő szellemét,

Az emberszapulást s a tétlen csüggedést!

De add, hogy bűneim mindenkor látva lássam,

Testvéreimet soha törvénybe ne citáljam,

*S elevenítse meg lankadó lelke-
met*

Alázat, türelem, erény és szeretet.” (Szabó Lőrinc fordítása)

A költőt Szíriai Szent Efrém imája ihlette (új fordítás):

Életem Ura és Uralkodója, ne engedd hozzám a restség, szét-
szórtság, hatalomvágy és fecsegés szellemét!

Ajándékozd inkább szolgálódnak a tisztaság, alázatosság, türelem és szeretet lelkét!

Igen, Uram, Királyom, add, hogy belássam hibáimat és ne ítéljem meg testvéreimet, mert áldott vagy örökkön örökké. Amen.

